



محسن صفایی، مدیرعامل همارشتن در گفتگو با پنجره ایرانیان

باید آماده شرایط پساتحریم شویم

محسن صفایی، از چهره‌های شناخته شده صنعت در و پنجره و پروفیل یو.پی.وی.سی ایران و عضو هیات مدیره انجمن ملی پلاستیک ایران باردیگر موفق شد تا اعتماد این انجمن را جلب کند و به عنوان نماینده این نهاد صنفی در نشست‌های عمومی و کمیسیون‌های تخصصی اتاق بازرگانی، صنایع و معادن و کشاورزی ایران حضور داشته باشند. نشست بر کرسی پارلمان بخش خصوصی البته مسئولیت‌ها و انتظارات از این چهره صنعتی ایران که هم اکنون مدیرعامل شرکت همارشتن هم هست، را دوچندان خواهد کرد. چه اینکه خودش می‌گوید: پیگیری مطالبات بخش خصوصی در خصوص اجرای قانون بهبود مستمر فضای کسب و کار، تلاش برای اصلاح توافقنامه ترجیحی ایران و ترکیه دو هدفی جدی است که در دوره هشتم پارلمان بخش خصوصی باید پیگیری شود. صفایی البته دغدغه‌ای فراتر از این هم دارد و می‌گوید باید آماده شرایط پساتحریم شویم و ما نباید نسبت به اتفاقاتی که در ماه‌های آینده پیش‌رو خواهیم داشت، بی تفاوت باشیم؛ چراکه ممکن است در ماه‌های آینده با قبول احتمالی توافق نامه هسته‌ای، فضای کسب و کار آستان حوادث مختلفی باشد. از همین رو لازم است، در شرایط آماده باش قرار بگیریم. گفتگوی محمد دانشور خبرنگار پنجره ایرانیان با محسن صفایی در مقام عضو هیئت نمایندگان اتاق بازرگانی و صنایع و معادن ایران را بخوانید.

اشاره:

■ شما با رای اکثریت اعضای انجمن ملی پلاستیک و به عنوان نماینده این نهاد صنفی به عضویت در هیات نمایندگان اتاق ایران درآمده‌اید. چگونه این انجمن شما را به عنوان نماینده خود برگزید؟

در ابتدا لازم است از همه عزیزانی که به بنده اعتماد کردند و با آرای این دوستان امروز در جمع هیات نمایندگان اتاق ایران حضور دارم، تشکر و قدردانی کنم و امیدوارم بار این مسئولیت را به سلامت به سرمنزل مقصود برسانم. چراکه بنده یک تولیدکننده‌ام و رسیدگی به امور بنگاه اقتصادی خود وقت و انرژی بسیاری می‌طلبد، اما همواره ۳۰ درصد از زمان خود را برای کارهای تشکیلاتی گذاشته‌ام چرا که فعالیت‌های تشکیلاتی که در آن بتوان مطالبات صنفی را پیگیری کرد یک ضرورت برای فعالان اقتصادی است و این فعالیت بخشی از امور جنبی و عام‌المنفعه بنده به

عنوان یک فعال صنعتی خواهد بود.

اعتقاد دارم که هر تولیدکننده‌ای بنا به وظیفه‌اش، باید سهمی از امور صنفی را به عهده بگیرد. به واقع اگر صرفاً به کار بنگاه‌های خود پردازیم، اول از همه خودمان دچار مشکل خواهیم شد و سیاست‌گذاری‌ها و سمت و سوی ابعاد مختلف کسب و کار از دست ما خارج خواهد شد. در این صورت افراد غیر متخصص برای امور صنفی تصمیم خواهند کرد. صد البته این افراد به دلیل عدم تخصص و آشنایی با امور مربوطه از زاویه دید خود به مسائل می‌نگرند و ممکن است تصمیمات نادرستی را اتخاذ کنند. به همین دلیل خود را موظف به پیگیری امور صنفی و تشکیلاتی می‌دانم. انجمن ملی صنعت پلاستیک که انجمنی است مشتمل بر ۱۶ انجمن زیر مجموعه مانند انجمن لوله پی.وی.سی، انجمن ظروف یکبار مصرف، تولیدکنندگان

قطعات پلاستیکی خودرو یا انجمن‌های همگن البرز، خراسان و ... (در واقع این انجمن ملی با فعالیت گسترده‌تر از انجمن‌های تخصصی است). بنده در دوره اول نیز در هیئت مدیره انجمن حضور داشتم. به جز بنده هیئت مدیره دوره اول از افراد نخیه و صاحبان بنگاه‌های بزرگ کشور بودند که فرایند آن خروجی بسیار خوبی بود که در کارنامه هیئت مدیره وقت ثبت شد. چندی پیش در مجمع عمومی انجمن ملی صنایع پلاستیک کشور جهت انتخابات هیئت مدیره، بنده به عنوان یکی از کاندیداها به لطف رای دوستان و با اعتماد ایشان مجدداً در هیئت مدیره انجمن ملی صنایع پلاستیک کشور ابقاء شدم و به عنوان عضو هیئت مدیره و خزانه‌دار در حال حاضر انجام وظیفه می‌کنم. در مورد هیئت نمایندگان اتاق ایران هم باید عرض کنم که از تشکلهای مختلف صنفی یک نماینده جهت حضور در پارلمان بخش خصوصی معرفی می‌شود که از انجمن ملی صنایع پلاستیک اعضای هیئت مدیره تشخیص دادند که بنده به عنوان عضو هیئت نمایندگان اتاق ایران انجام وظیفه کنم.

■ به عنوان عضو هیئت نمایندگان اتاق ایران، چه اولویتهایی باید در برنامه دوره هشتم پارلمان بخش خصوصی قرار گیرد؟

ابتدا به ساکن باید مسائلی که در بین اصناف مختلف از عمومیت بیشتری برخوردار است، در دستور کار قرار بگیرد از جمله بهبود فضای کسب و کار. به اعتقاد بنده اجرای کامل قانون بهبود مستمر فضای کسب و کار اولین موضوعی است که هیئت نمایندگان اتاق ایران در دوره هشتم میبایستی با جدیت پیگیری نمایند. در گام بعدی، بحث پیش‌بینی فضای پساتحریم است که ما نباید نسبت به اتفاقاتی که در ماه‌های آینده پیش‌رو خواهیم داشت، بی‌تفاوت باشیم؛ چراکه ممکن است در ماه‌های آینده با اجرایی شدن احتمالی توافق‌نامه هسته‌ای، فضای کسب و کار آستان حوادث مختلفی باشد که به هر تقدیر تأثیرات مثبت و منفی در پی خواهد داشت. از همین رو لازم است، در شرایط آماده باش قرار بگیریم و عکس‌العمل صنعت را در شرایط گوناگون را تبیین کنیم. در مباحث تخصصی تر مبحثی که برای شخص خودم از جذابیت بیشتری برخوردار است و در حال حاضر از اولویت بیشتری برخوردار است، همان موضوع توافق‌نامه تعرفه ترجیحی بین ایران و ترکیه است. این توافق‌نامه تجاری حقیقتاً توافقی ظالمانه بوده و باید تجدید نظر شود، حداقل در مورد بسیاری از کالاها و لیست کالاهای دو طرف باید بازنگری صورت گیرد.

■ در انتخابات اتاق بازرگانی شما صراحتاً از این توافق‌نامه تعرفه ترجیحی بین ایران و ترکیه انتقاد کردید، آیا این صراحت در عملکرد شما در پارلمان بخش خصوصی دیده خواهد شد؟

تعرفه ترجیحی بین ایران و ترکیه مسئله‌ای است که به جرات از مهمترین چالش‌های صنایع متوسط کشور بوده و وظیفه هیئت نمایندگان اتاق ایران است تا آن را پیگیری نماید. هم اکنون شخصاً مشغول تدارک و تشکیل کمیته‌ی جهت پیگیری این موضوع هستم و آن را در اولین کمیسیونی که در اتاق تشکیل شود؛ در دستور کار جدی اتاق قرار خواهیم داد. البته قبل از این علاقمندان به فعالیت در این حوزه و منتقدان تعرفه ترجیحی را گردهم می‌آوریم، چراکه پیگیری این موضوع و بازنگری در مفاد آن تنها از عهده یک نفر بر نمی‌آید. به همین جهت کلیه دوستانی که نسبت به این موضوع علاقه‌مند هستند، لازم است در جلسات مختلف این موضوع را بررسی و با ارائه راهکار و پیشنهادات مختلف برای اصلاحات بعضی از مفاد این توافق‌نامه اقدام عاجل بعمل آورند. البته قبلاً در مقاله‌ای که در نشریه پنجره ایرانیان به چاپ رسید، در خصوص توافق‌نامه تعرفه ترجیحی صراحتاً نوشتیم این موضوع ابداً کارشناسی نشده است و دقیقاً طرف تجاری ترک ما نهایت استفاده را به دلیل ضعف کارشناسی طرف ایرانی کرده، و درست از همین جناح توپ را وارد دروازه ما کرده است. به یقین اگر در چنین جلساتی که منتج به این توافقات می‌شود، از نظرات کارشناسان بخش خصوصی در رشته‌های مختلف صنعت استفاده می‌شد، نتیجه توافقات چیز دیگری می‌شد و اگر در این توافقات درست و حساب شده عمل می‌کردیم، می‌توانست به نفع طرفین رقم بخورد و منافع هر دو جناح خصوصاً تولیدکنندگان داخلی را لحاظ نمود. به نظر من طرف ترکیه ای واقعاً هوشمندانه کار کرده است. چرا که در تولید کالای صنعتی، میزان و مقدار آن، حجم و زمان بندی

کالای صنعتی کاملاً تحت کنترل است. چرا که در تولید کالای صنعتی، میزان تولید و مقدار آن، حجم و زمان‌بندی کالای صنعتی کاملاً تحت کنترل است. بنابراین اگر با برنامه‌ریزی مناسب و با یک نقشه راه از پیش تعیین شده قرار باشد، ۱۰۰ هزار تن از یک کالای صنعتی را تولید کنید، کافی است برنامه‌ریزی کرده، و تهیه مواد اولیه کالای مورد نظر و ماشین آلات تولید آن را تعریف کنید تا در زمان مشخص خروجی کالا از خط تولید برسیم و در پروسه اجرا، هم درست زمان‌نهایی و هزینه تمام شده هر محصول صنعتی قابل محاسبه خواهد بود. این در حالی است که در برخی از حوزه‌های اقتصادی نمی‌توان برآورد دقیقی به مشابه عرض پیش گفته ارائه کرد؛ مثلاً محصولات طبیعی مثل آبریان و کالاهای شیلاتی یا محصولات پرورشی و یا در پرورش گیاهان میوه‌ها و نباتات که بستگی مستقیم به آب و باد و خاک و هوا دارد. اشتباه فاحش در امضای توافق‌نامه تعرفه ترجیحی با ترکیه همین بوده که فرمول یکسانی را برای همه کالاها مینا قرار دادند در حالی که کالای طبیعی را اساساً و به هیچ وجه نمی‌توان با متر و معیارهای کالای صنعتی سنجید و این دو خط و مشی و نقشه راه جداگانه‌ای را دارند. ترکیه‌ای‌ها بسیار هوشمندانه و کارشناسانه به این قضیه نگاه کردند، در مقابل ما درست نقطه مقابل ترک‌ها بودیم و اصلاً کارشناسی نداشتیم. به همین خاطر همانطور که در سال گذشته شاهد آن بودیم، اثر اجرای این توافق‌نامه خیلی زود گریبان صنعت را گرفت. خصوصاً در صنایع سبک و نیمه سبک. چون با نگاهی گذرا به اقلام موجود کالاهای صادراتی ایران انواع محصولات طبیعی و در کالاهای صادراتی ترکیه انواع محصولات نیمه سنگین و سبک صنعتی را شاهد هستیم.

■ به طور مشخص تأثیر این توافق‌نامه بر صنایع تولید پروفیل یو.پی. وی.سی ایران را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

به طور مثال حدود سی و اندی شرکت تولید پروفیل در و پنجره یو.پی.وی.سی در کشور وجود دارد و ۲۶ وارد کننده نیز هم اکنون از ترکیه پروفیل وارد می‌کنند. در کشوری که ۳۹ بنگاه تولیدکننده پروفیل وجود دارد عمدتاً از کیفیت مناسبی نیز برخوردارند. چرا ما باید فضا را در اختیار تولیدکننده خارجی قرار دهیم؟ در موقعیت کاملاً بحرانی که بسیاری از تولیدکنندگان، در آستانه فروپاشی و ورشکستگی قرار گرفته و کارگر ایرانی بیکار شده آیا رواست در مقابل کارگر ترکیه‌ای خوش و خندان از اشتباه مدیریتی ما منتفع گردد؟ البته این تنها یک بخش از آسیب وارده به صنعت کشور است که مرتبط به حوزه فعالیت نشریه شما است. در حالی که در صنعت پلاستیک به وفور از این دست چالش‌های برآمده از توافق‌نامه وجود دارد. و دامنه وسیع‌تر آن را در صنایع نساجی می‌توان به وضوح مشاهده کرد.

■ در شرایطی که توافقات هسته‌ای به سرانجام برسد، راه ورود کالاهایی

بیشتری به داخل کشور باز می‌شود، در چنین شرایطی چه باید کرد؟

اینکه ما فکر می‌کنیم با توافق هسته‌ای معجزه اتفاق می‌افتد و به یکباره کلیه مشکلات ما حل خواهد شد، تصویری اشتباه و غلط است. تحریم‌ها آسیب‌های غیرقابل انکاری به صنایع داخلی ایران زده و ما فرصت‌های زیادی را برای ورود به بازار جهانی به خاطر همین تحریم‌ها از دست داده‌ایم. فراموش نکنید که سرنوشت اقتصاد دنیا به سوی آزادی اقتصادی می‌رود کسی هم نمی‌تواند سد راه آن باشد؛ به این معنا که اگر کسی با دنیا تعامل نداشته باشد، منفعل شده و منزوی می‌شود. اما در شرایطی که در ۱۰ سال گذشته داشتیم و همچنین شرایط کنونی کشور که همه ناشی از سو مدیریت هاست. فراموش نکنیم که ما با تصمیمات نادرست در بسیاری از موارد خودمان، خودمان را تحریم کردیم نه تنها دیگران.

■ چگونه؟

اصلاً تحریم چیست؟ تحریم یعنی عدم برخورداری از شرایط یکسان از امکانات موجود، وقتی ما به جای کمک به تولید کشور با نگاه و سیاست‌های تولید، محور شرایط حضور کالای مشابه خارجی را روانسازی می‌کنیم. در واقع خودمان به دست خودمان کشور را تحریم کرده‌ایم. این دیگر هیچ ربطی به تحریم‌های خارجی ندارد. حالا آن که نقش ۵، ۶ کشور مانند ترکیه، چین، کره و هندوستان را در مدتی که مرزهای کشور بسته بوده، نمی‌توان کم‌رنگ دانست. ما احتیاج به ادامه حیات داشتیم

همانطور که اشاره کردید، اتاق بازرگانی و صنایع و معادن و کشاورزی ایران مجری مصوبات نیست، بلکه مشاور ۳ قوه می باشد و در اتاق به این قوای سه گانه پیشنهاد ارائه می دهیم. ما به عنوان کارشناس از بخش خصوصی می نشینیم، در مورد موضوعات مختلف نظرات مان را می دهیم و پیشنهادات خود را ارائه و تقدیم مجریان آن می کنیم. اینکه این نظرات اجرا شود یا خیر، باید دولت اهتمام لازم را جهت اجرای آنها داشته باشد. ولی به اعتقاد بنده، در مواقع ضروری که شرایط ایجاب نماید خیلی راحت تر می توانیم از طریق ارتباط مستقیم با کمیسیون صنایع مجلس حرف ها و نظرات خود را به کرسی بنشانیم و از آنها مصوبه بگیریم.

■ عمده ترین مشکلی که در حال حاضر انجمن های مرتبط با صنعت پلاستیک و یو.پی.وی.سی کشور با آن دست به گریبان هستند، چیست؟

اصولاً روح همکاری و فعالیت صنفی، در کشور در سال های اخیر تنزل پیدا کرده است. همانطور که می دانید بنده در انجمن های مختلفی حضور داشته ام و همواره شاهد این موضوع بودم که دوستان و همکارانی که در قالب یک صنف یا اتحادیه و یا انجمن زیر یک سقف و دور یک میز جمع می شوند و موارد و مباحث مختلف، رشته فعالیت مشترک خود را مطرح می کنند، قول هایی می دهند و تصمیماتی می گیرند؛ اما وقتی که از آن محیط خارج می شوند، اساساً سیاستی دیگری را دنبال می کنند و اینجاست که آفت این نشست ها بروز می کند و نگاه های بنگاهی بر صنعتی غلبه می نماید. به این دلیل که هر یک از این بنگاه ها شرایط اقتصادی، توانایی و موضوعات متفاوت خود را دارند و همین دلیل سیاست هایی متفاوتی نیز دارند. و البته که لازم است با تمام توانایی ها و تفکرهای مختلف برای حفظ موقعیت تولید کالای مشترک حتماً یک سیاست مشترک را داشته باشند. البته نمی توان انتظار داشت. چون تمام بنگاه ها فقط در تولید کالا با هم مشترک هستند پس باید سیاست مشترک هم داشته باشند. به خاطر همین این بنگاه ها در بعضی از مواقع ممکن است همدیگر را نقض کنند و بعضی جاها هم ممکن است بهم آسیب برسانند. اساساً اعتقادی ندارم که حضور بی اثر و کم رنگ در انجمن ها و تشکیلات صنفی مشکلات را حل خواهد کرد، بلکه می بایستی فعالیت کلیه افراد از پویایی خاصی برخوردار باشد. بنده نه قصد تخریب کسی را دارم و نه اینکه در جهت منافع خودم این مطلب را عرض می کنم، این موضوع فقط در مورد پروفیل و پنجره های یو.پی.وی.سی صدق نمی کند. بلکه در مورد انجمن هایی که یک کالا مشترک تولید می شود، از اهم مشکلات است. اعضا انجمن ها اگر همگی با یک روحیه و با یک اعتقاد و با یک همدلی کار کنند، عملکرد درستی خواهند داشت. اما اگر قرار باشد دور یک میز بشینند یک سری تصمیم بگیرند و خارج از تشکیلات و انجمن هر شخص، کاری که خودشان می خواهد را انجام دهد، اوضاع همین می شود که در کل کشور است. لازم است تاکید کنم که روی صحبت من با انجمن خاصی نیست.

■ اهداف کلی شما در انجمن صنایع پلاستیک ایران چیست؟

بنده در دو تشکل حضور دارم. یکی در بحث صنعت پلاستیک است که از آنجا معرفی شدم به اتاق بازرگانی ایران و مسلماً تمام موضوعات مرتبط با صنعت و مسائل تخصصی تر در صنعت پلاستیک هر جا مطرح شود بنده در آنجا شرکت می کنم. دیگری کمیسیون انرژی است که باتوجه به عضویت در انجمن بهینه سازی سوخت در کمیسیون انرژی نیز حضور دارم. بسیار علاقه مندم تا استفاده از پنجره یو.پی.وی.سی را در کمیسیون انرژی مطرح و استفاده از آنرا مجدداً یادآوری نمایم. در انجمن بهینه سازی مصرف سوخت که امسال درست یک ماه قبل از انتخابات هیئت مدیره انجمن ملی پلاستیک تشکیل جلسه داده بود، با جدیت آقای مهندس سیفی مدیر عامل شرکت بهینه سازی مصرف سوخت را ترغیب و تشویق کردیم که به ما بپیوندد و ایشان الان عضو هیئت مدیره انجمن بهینه سازی انرژی کشور هستند. کلیه این تلاش ها به جهت ارتباط بین استفاده از پنجره دوجداره و بهینه سازی است. متقاعد کردن دوستان دست اندکار و تصمیم گیر و نزدیک کردن آن ها به تشکیلات صنفی به این جهت است که دنبال رونق صنعتی هستیم؛ همان صنعتی که بعضی ها آن را به فنا دادند. و در پایان امیدوارم بتوانم وظایفی را که بر دوش دارم به خوبی انجام دهم.

و به هر حال با کمک این کشورها، بخشی از نیاز بازار را برآورده کردیم اما شاید در همین شرایط نیز می توانستیم بازی برد- برد را ادامه دهیم. این که ما کالای ضعیف و بی کیفیت چینی مانند خودروهای چینی را که بی کیفیت ترین خودروهای تولید شده در جهان هستند، را وارد کنیم؛ بزرگترین آسیب را به صنعت خودروسازی کشور وارد کرده ایم. اگر ما یک نگاهی به صنعت خودروسازی خودمان می کردیم، به جای واردات خودروهای برندهای مختلف سعی می کردیم، خودروسازی کشور را تقویت می کردیم، قطعات خودرو سازی را که صنعت پلاستیک هم در تولید این قطعات نقش دارد، وسعت داده و شرایط تقویت آن را مهیا می کردیم، اکنون خودرو ملی با کیفیتی داشتیم که سرمایه گذاری روی آن خیلی از مشکلات ما را حل می کرد. به نظر شما کدام بهتر است: هزاران هزار ماشین چینی بخریم که همواره در جاده ها حادثه آفرین باشند و یا اینکه صنعت خودروسازی کشور را تقویت می کردیم؟ این دوره ای که پشت سر گذاشتیم مملو از اشتباهات و تصمیمات اشتباه بود. امیدوارم در فضای پسا تحریم دیگر اشتباه نکنیم و تحت تاثیر جو بوجود آمده قرار نگیریم، تصمیمات احساسی نگیریم و هیجانی کار نکنیم. اکنون در چنین شرایطی وظیفه داریم که نقشه ها را درست طراحی کنیم که سرانجام خوبی را شاهد باشیم. اینکه کالاهای مناسب و با کیفیت بالاتر از استاندارد نیز وارد نکنیم، هم اشتباه است. چرا که لازم است جهت ارتقاء سطح رقابتی وجود رقیب خارجی را نیز تحمل کرد اما در وهله اول رویکرد و نگاه مان باید موفقیت و ارتقاء تولید ملی باشد.

■ مهم ترین عوامل مزاحم در ایجاد فضای مناسب کسب و کار به ویژه در صنعت کشور چه می تواند باشد؟

این موضوع ابعاد بسیار وسیعی دارد. مناسبات بانک ها، نرخ وام، نرخ تسهیلاتی که برای ماشین آلات تولید، برای سرمایه در گردش تولید کننده و... در اختیار بنگاه ها قرار می دهند، هیچ یک از اینها عادلانه و مطابق با استانداردهای جهانی نیست. واقعاً در تولید چنین ارزش افزوده ای وجود ندارد که تولید کننده بتواند با چنین شرایطی از تسهیلات بانکها استفاده کند، بنابراین نرخ سود بانکی بالا یکی از موانع جدی رونق تولید ملی است. دوم سهم ۲۳ درصدی کارفرما و ۷ درصدی کارگران و جمعا اخذ ۳۰ درصد حق بیمه از بنگاه ها در قبال چنین خدمات بی ارزشی کاملاً اجحاف می باشد. افزون بر این موارد، تنوع و تبعیض مالیاتی، مشکلات تهیه مواد اولیه و قانون ناکارآمد کار و همچنین فساد اداری موانع مزاحم کسب و کار است که باید هر چه سریع تر اصلاح شود. البته مجموعه زیادی از موضوعات مختلف وجود دارند که وظیفه اتاق بازرگانی است تا در کمیسیون های مختلف مورد نفوذ بررسی قرار دهد و در این کمیسیون ها لازم است از کارشناسان خبره استفاده شود تا نتیجه مطلوب حاصل شود. در دوره قبل اتاق ایران، شخصاً در کارگروه تنظیم لایحه بهبود مستمر فضای کسب و کار بودم و این فعالیت ها منتج شد به لایحه ای که خوشبختانه با یک تغییر خیلی کم؛ نزدیک به ۸۰ درصد آن را مجلس و دولت پذیرفتند و پس از تصویب اکنون به نام قانون رفع موانع تولید عرضه و به اجرا در آمد. هم اکنون می بایستی تمام تلاش ها در پیرامون پی گیری موارد روان سازی، پیاده سازی و اجرای کامل آن باشد.

■ صنعت پروفیل پنجره های پی.وی.سی چگونه مطالبات خودش را در پارلمان بخش خصوصی مطرح کند؟

اتفاق بازرگانی ایران به عنوان پارلمان بخش خصوصی متشکل از افراد مختلفی است که از تشکل های مختلف و رشته های مختلف در آن حضور دارند. مسلماً الان با توجه به اینکه از صنعت پروفیل کشور حداقل ۳ نفر در این اتاق هستند، اگر هر یک وظیفه ای را به عهده بگیرند، اتفاقات شایان توجهی را شاهد خواهیم بود. وظیفه ای که شخصاً برای خود تعریف کرده ام فراتر از صنعت تولید پروفیل یو.پی.وی.سی است و علاقه مند در مورد اصلاح تعرفه ترجیحی کار جدی و تاثیرگذاری را شروع کنم. در عین حال دوستان دیگری از صنعت پروفیل هستند که در این دوره در انجمن حضور دارند و لازم است تا مسئولیتی را به عهده بگیرند.

■ به عنوان بخشی از بدنه بخش خصوصی وارد تشکیلاتی شده اید که روی تصمیمات دولتی تأثیر گذار است، فکر می کنید حضورتان چقدر در چرخه تولید کشور اثر گذار خواهد بود؟